

סבתא יקרה

יום שני 25 ינואר 2010 י"ז שבט/תש"ע

רותי יקרה,

לפני מספר שבועות כבר ביקשת שנתחיל להכין את ההספד ואנחנו אמרנו שטויות, את חזקה, את צריכה להחליט, את גם מזה תצאי. 'אין לי כוח', הייתה התשובה, שליוותה אותך כל התקופה.

'אני רוצה למות', אמרת, ואפילו בקול גדול 'אין לי כוח! נמאס כבר לסבול'.

'איך יכול להיות שאני ככה, בלי כוחות, אני זו שמטפלת, לא אני המטופלת?'

אמרנו: 'תחשבי על הילדים, על החיוך, אל תעשי להם את זה. מה עם השקשוקה שלך שהם אוהבים?', יאללה תתאוששי.

'סבתא רותי היית בשבילנו, ולכל אחד מהם מצאת פינה וידעת לפנק, לך וליואב היה קשר מיוחד – כשהוא היה צריך שקט מכולם הלך אליך, הכנת לו שוקו, הדלקת הטלוויזיה והפכת אותו למלך העולם.

תמר – תמלולה כפי שקראת לה – היית מגיעה בערב, מחכה שתצא מהמקלחת, משחת את גופה בקרם, סרקת את שיערה וקלעת לה צמה. **ליפתח** בסבלנות רבה, ישבת והאכלת אותו נגיסה אחר נגיסה.

את **יותם** ידעת לרצות, משימה לא פשוטה לכל הדעות.

עם **יוחאי** היית הולכת לטייל.

וישי הבין מיד כי יש לחזק את הקשר, כי זה כדאי.

זכרת את כולם, את ימי ההולדת, ופינקת, שקשוקה לבקשת הקהל, פסטה טעימה, כפי שרק את עושה, מרק קניידלך - לא עשית לנו בכלל החורף הזה? איך אפשר בלי זה?

היית מגיעה בערב, בדיוק ברגעי השיא, וגורמת לדברים להיות פשוטים.

בואי כל הזמן' הייתי אומרת,

ואת – 'אין לי מקום אחר אליו ללכת'. כל שישי אמרתי לך: בואי לארוחה, אך את לא רצית להכביד ולא תמיד המצב רוח היה מתאים.

כל פעם שבאת-נהנית, כך אמרת, מהרעש וההמולה, ואני, כשהעזתי לקטר את אמרת: שקט! את עוד תתגעגעי לרעש הזה! ואנחנו כבר תקופה ארוכה מתגעגעים אליך וכואבים את הסוף הכואב ואת לכתך.

ביום ראשון, לא שהיה, האחרון, חזרת מטיפול והרגשת רע! חזרת מטיפול ושוב היית לבד.

נכון נכנסו חברות אך את היית במיטה, בלי כוח, לבד. כן בקיבוץ, בחברה התומכת, אנשים הבודדים נשארים גם במצב כזה לבד. באתי, ובקול רם אמרתי: הלילה את הולכת ל'בית אחדות', שישמרו עליך, והבטחתי כי בבוקר תחזרי לביתך.

לצערי הרב לא קיימתי את הבטחתי. הרגשת למחרת רע, ורצו לפנות אותך ולא הסכמת.

כשבאתי בערב התאוששת ונראית טוב, וכששמעת שבניך באים זה נתן לך עוד כוח. לפחות הספקת לראות את ילדיך שלך, שאותם את אוהבת בכל מאוודך, גם אם לא יצא לך להגיד זאת להם בזמן האחרון, סיפרת תמיד איך **מיכאל** לה כשהיה ילד היה קטן, ועכשיו גדל להיות גבר לתפארת. על **אורי** והעבודה, איך הוא מנהל ומסתדר.

אחרי **ראובן** עקבת בשקיקה וחיכית לתמונות שדון שלחה, ו**יואל** הקטן התארגן ואת נרגעת והרפיית. וכאבת בליבך את העובדה שהם לא איתך, ולידך.

זכית להרבה אנשים שאותך אוהבים: מטיה, יצחק, האחים, והחברים, וכל הילדים המאומצים. אז רותי שלנו, סבתא רותי. נוחי בשלום, נוחי בשלווה וסלחי על הכל.

אוהבים מאד שרון נועם וכל הילדים.